

Література:

1. Гребенюк Н. Є. Вокально-виконавська творчість: психолого-педагогічний та мистецтвознавчий аспекти : монографія. Київ : НМАУ ім. П. І. Чайковський, 1999. 269 с.
2. Каушмян Я. М. Вокаліз в українській музиці: традиції та жанровистилістичні новації : дис. ... канд. мистецтвознавства : 17.00.03. Харків, 2019. 212 с.

СПЕЦИФІКА РОЗВИТКУ СПІВАЦЬКИХ НАВИЧОК СТУДЕНТІВ В ПРОЦЕСІ ВОКАЛЬНО-ХОРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Кириченко І.О.

*старший викладач кафедри музично-практичної та виконавської
підготовки факультету культури і мистецтв
Волинський національний університет імені Лесі Українки*

Мрочко В.М.

*Заслужений артист України, доцент,
доцент кафедри диригентсько-хорової підготовки
та постановки голосу
Комунальний заклад вищої освіти «Луцький педагогічний коледж»
Волинської обласної ради,
доцент кафедри музично-практичної та виконавської підготовки
Волинський національний університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна*

Пошук сучасних технологій навчання в галузі музично-педагогічної освіти, що ґрунтується на гуманістичній парадигмі, зумовлюється становленням особистості як творчого суб'єкта. У межах цього процесу відбувається формування фахівця якісно нової формації, який здатний передбачати зміни і на високому професійному рівні реагувати на виклики сьогодення. Формування навичок вокальної майстерності дозволить забезпечити професійну компетентність майбутнього фахівця та його конкурентоспроможність на ринку праці, що актуалізувало вибір теми.

Актуальними для нашого дослідження є праці присвячені співацьким вмінням та навичкам в процесі вокально-хорової підготовки фахівця, а саме: В. Антонюк, А. Болгарського, В. Бриліна, Л. Василенко, Г. Сасько, А. Ткачук, Ю. Юцевич та ін.

Розвиток голосу співака тісно пов'язаний з набуттям вокальних умінь та навичок. У «Психологічному словнику» поняття «навичка» визначається як «дія, яка в наслідок багаторазового повторення стала автоматизованою і виконується без зайвих витрат фізичної та нервово-психічної енергії» [2, с. 173]. Отож, під поняттям «навичка» ми розуміємо автоматизовану операційну дію, яка була набутою під час виконання вправ, адже навичка – це певною мірою автоматизована дія.

Набуття співацьких навичок, це частково автоматизований спосіб виконання дій, який є важливим елементом співацького процесу. Часткова автоматизація співацьких навичок виникає як зниження контролю свідомості [3]. Автоматизм навичок дає можливість у процесі співу вирішувати важливі художньо-виконавські завдання.

Оволодівши співацькими навичками, в подальшому, студент зможе досягнути високого рівня вокальної майстерності. Тому, першочерговим завданням вокального виховання є формування навичок співацької діяльності, доведення їх до автоматизму. Отже, співацькі навички – це частково автоматизовані спроби виконання дій, які забезпечують розвиток співацького голосу. До співацьких навичок відносимо: співацьку поставу, чистоту інтонування, вокальне дихання, звукоутворення, звуковедення, дикцію, артикуляцію та ін.

У процесі розвитку співацьких навичок важливою є взаємодія слухових і голосових органів, що тісно взаємодіють та зливаються в єдину функцію, на базі якої формується співацька функція. Зв'язок між слухом і голосом двобічний: голос не може формуватися без участі слуху, а слух не може розвиватися без участі голосових органів. Слухове сприйняття здійснюється через діяльність органів голосового апарату. Численні дослідження зазначають, що за наявності в студентів бажання співати, всі частини голосового апарату приходять в стан готовності до виконання цієї дії.

Зазначимо, що для розвитку співацьких навичок в процесі вокально-хорової діяльності важливим є розспівування, налаштування голосового апарату, відпрацювання певних співацьких вмінь, спрямування студентів на розвиток вокального діапазону, творчого мислення, уяви, артистизму та систематизації знань про гігієну та охорону голосу співака.

Отож, розвиток співацьких навичок студентів у вокально-хоровій діяльності сприятиме:

- розширенню музичного світогляду студентів;
- ознайомленню з основними принципами та методами формування розвитку й збереження співацького голосу;
- формуванню системи практичних умінь розвитку співацьких здібностей;

- навичкам виконання високохудожніх вокально-музичних творів;
- розширенню загальної музичної підготовки студентів;
- становленню музичного смаку;
- накопиченню пісенного репертуару виконавців.

Проведене дослідження не охоплює всіх аспектів зазначеної проблематики. Перспективи подальших наукових пошуків пов'язані із запровадженням інтерактивних технологій та сучасних методик навчання.

Література:

1. Антонюк В. Г. Вокальна педагогіка (сольний спів) : підручник. Київ : ЗАТ Віпол, 2007. 173 с.
2. Психологічний словник / авт.-уклад. В.В. Синявський, О.П. Сергєєнкова, за ред. Н.А. Побірченко. Київ. 2007. 336 с.
3. Софроній З. В. До питання інтеграції змісту навчання у процесі підготовки майбутніх учителів музики. *Проблеми гуманізації навчання та виховання у вищому закладі освіти*. Ірпінь : НА ДПС України, 2005. С. 159-161.

ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ХОРОВИХ ТВОРІВ М. СКОРИКА

Терещук А.А.

*магістр I курсу факультету культури і мистецтв
Волинський національний університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна*

Постановка проблеми. Сучасна музикологія в контексті сучасного та історичного розвитку знаходить принципово важливим осмислення творчих досягнень українських композиторів, розкриваючи при цьому їх особистісну композиторську специфіку, індивідуальний стиль письма. В період останньої третини ХХ –початку ХХІ століття, в українському музичному просторі, так багатому на різні напрямки і течії, індивідуальні стилі, важливого значення набуває постать та композиторська творчість Мирослава Скорика, яка займає одне з найвизначніших місць в національній музичній культурі і художній культурі в цілому.

Хорова творчість М. Скорика не є провідною в його творчості, але вона є вагомою та маловивченою. Проте образність написаних М. Скориком хорових творів та їх виконавське відтворення в репертуарі провідних колективів протягом багатьох років, спонукає до глибокого